

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 13CoE/87/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612205235
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jolana Fuchsová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7612205235.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v exekučnej veci oprávneného: G. Q. s. r. o., W.: XX XXX XXX, so sídlom v J., Y. XX/C proti povinnému: K. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom v D. L. E., B. XXXX/X o vymożenie 1.111,58 eura s prísl. vedenej pred súdnym exekútorom I.. W.. E. E., G. 1, P., pod sp.zn. EX 279/2012 o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 27.3.2012, č.k. 8Er/239/2012-14, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) uznesením zo dňa 27.3.2012, č.k. XEr/XXX/XXXX-XX (ďalej len „uznesenie“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre vymożenie sumy 1.111,58 eura s prísl..

V odôvodnení uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že oprávnený sa návrhom doručeným súdnemu exekútorovi dňa 15.3.2012 domáhal u súdneho exekútora vykonania exekúcie na základe exekučného titulu - právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 28.10.2011, sp. zn. W Dňa 23.3.2012 doručil súdny exekútor súdu prvého stupňa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymożenie istiny vo výške 1.111,58 eura s prísl.. Súd citoval § 44 ods. 2, § 41 ods. 1, 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len ZoRK“), § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods.1 a 5, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a uviedol, že v prejednávanej veci sa vymáha plnenie zo zmluvy o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. Táto obsahovala rozhodcovskú doložku, ktorú súd prvého stupňa vyhodnotil ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Rozhodcovská doložka sa nachádzala v úverových podmienkach, ktoré ako súčasť formulárovej zmluvy spotrebiteľ ovplyvniť nemohol. Osobitne si ich nevyjednal a nemal možnosť ovplyvniť znenie rozhodcovskej doložky vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Už vzhľadom k tomu považoval súd prvého stupňa dohodnutú rozhodcovskú doložku za neprijateľnú, pretože nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná. Okrem toho rozhodcovská doložka nútila spotrebiteľa v prípade sporu podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu, čím mu bola odobratá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom. Týmto rozhodcovská doložka spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorý sa podpisom takejto doložky vopred vzdáva svojich práv. S poukazom na smernicu Rady 93/13/EHS (písm. q/, bod 1) a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka súd prvého stupňa posúdil rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú a tým neplatnú zmluvnú podmienku. Vzhľadom na jej neplatnosť súd prvého stupňa nemal inú možnosť ako zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený a žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie tak, že súdnemu exekútorovi udelí poverenie na vykonanie exekúcie vo veci alebo alternatívne, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Oprávnený namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok / ďalej len „O.s.p.“), že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/). Citoval § 35 a § 44 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a uviedol, že vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, exekučný súd s ním musí nakladať rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnosti a neprípustne uplatnil rozdielny procesný postup. Rozsudkom rozhodcovského súdu je exekučný súd viazaný rovnako, ako je viazaný rozsudkom všeobecného súdu. Vyplýva to z § 159 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. To isté platí aj pre rozsudok rozhodcovského orgánu. Uviedol, že v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť (skutkové a právne závery) rozsudku všeobecného súdu ani rozsudku súdu rozhodcovského. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Ani v prípade pasívneho správania účastníka v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný, nemôže exekučný súd naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu. Pokiaľ ide o úverové zmluvy, preskúmanie správnosti rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je možné, len pokiaľ ide o dôvody uvedené v § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že rozpor s dobrými mravmi je viazaný na samotné plnenie a nie na to, či zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku. Úverová zmluva, plnenie z ktorej je predmetom konania, predstavuje štandardnú úverovú zmluvu, ktorou bol poskytnutý úver bankou, ktorá pôsobí v Slovenskej republike v súlade s ustanoveniami zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Oprávnený na podporu svojich tvrdení poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.09.2011, sp. zn. 3 M Q. XX/XXXX a na uznesenie Krajského súdu v G. zo dňa 21.12.2011, sp. zn. XCoE/XX/XXXX. Zároveň poukázal na § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré zakotvovalo povinnosť bánk ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom. Inkorporovaním rozhodcovskej doložky do obchodných podmienok si G. banka, a.s. splnila svoju povinnosť uloženú citovaným zákonom. Text rozhodcovskej doložky neobsahoval žiadnu alternatívu k rozhodcovskému konaniu v súlade s definíciou rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní a ustálenou praxou. Rozhodcovská doložka bola naformulovaná a dojednaná v zmysle zákona a ako taká nemôže predstavovať neprijateľnú podmienku.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal oprávnený v zákonnej lehote, preskúmal uznesenie podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p., ako aj konanie mu predchádzajúce, a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Po preskúmaní uznesenia dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Oprávnený v podanom odvolaní namietal rozsah prieskumnej právomoci exekučného súdu vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku a nedôvodné posúdenie rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej, a teda neplatnej podmienky.

V posudzovanom prípade je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok zo dňa 28.10.2011, č. W vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri O., S. A C., a.s., so sídlom P. cesta 7, J., a to rozhodcami I.. C. J., JUDr. I. Y. a C.. J. B.. Právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a vydať predmetný rozsudok zakladala rozhodcovská doložka uvedená v Obchodných podmienkach a všeobecných obchodných podmienkach, ktoré boli súčasťou Zmluvy o úvere zo dňa 17.4.2008 uzatvorenej medzi G. bankou, a.s. (právny predchodca oprávneného) a povinným. V zmysle tejto zmluvy G. banka, a.s. poskytla povinnému úver vo výške 1.327,76 eura.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 ZoRK, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b), alebo c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Pokiaľ ide o oprávneným tvrdenú materiálnu stránku právoplatnosti rozhodcovského rozsudku odvolací súd uvádza, že táto nie je bezvýnimočná, ale z vážnych, v zákone stanovených dôvodov existujú z nej výnimky. Práve takouto výnimkou je ustanovenie § 45 zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré obsahuje osobitný prieskumný inštitút, a to prieskumnú právomoc exekučného súdu. Toto ustanovenie umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedených v § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Podľa uvedeného ustanovenia je exekučný súd oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v § 45 zákona o rozhodcovskom konaní. Zo znení uvedených ustanovení vyplýva, že exekučný súd je oprávnený a povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, a to berúc do úvahy vzťah výroku rozhodnutia, jeho odôvodnenia a zmluvy, na základe ktorej rozhodcovský súd nárok oprávneného posudzoval.

Nemožno pritom opomenúť ani skutočnosť, že právny vzťah medzi oprávneným a povinným, ktorý vznikol na základe Zmluvy o úvere zo dňa 17.4.2008 uzatvorenej medzi právnym predchodcom oprávneného (G., a.s.) a povinným, je vzťahom spotrebiteľským riadiacim sa zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čo nenamietal ani oprávnený. Európska únia venuje problematike ochrany spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Súdny dvor Európskych spoločenstiev vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil povinnosť súdu aj v rámci núteného výkonu rozhodnutia chrániť práva spotrebiteľov ako slabšej zmluvnej strany extenzívnym spôsobom, a to napr. aj v rozsudku zo dňa 6.10.2009 vo veci S. P. SL, kde zdôraznil povinnosť exekučného súdu preskúmať rozhodcovskú doložku, na základe ktorej bol vydaný exekučný titul, keď uviedol, že Smernica 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Povinnosť exekučného súdu preskúmať rozhodcovskú doložku vyplýva aj z § 44 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je súd rozhodujúci o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie povinný preskúmať túto žiadosť, exekučný titul a návrh na vykonanie exekúcie a posúdiť, či tieto

nie sú v rozpore so zákonom. V rámci tohto prieskumu exekučný súd predovšetkým zisťuje, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej, či oprávnený a povinný sú vecne legitimovaní v konaní a či právo nie je prekludované.

Pri skúmaní, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, má exekučný súd právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky, ak exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky, čo vyplýva aj z citovaného rozsudku Súdneho dvora vo veci Asturcom P. SL. Podobne Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 24.02.2011, sp. zn. IV. ÚS XX/XXXX-XX uviedol, že „Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok v rozhodnom znení pojednával o skúmaní súladu exekučného titulu so zákonom ako takým (t. j. či už so zákonom hmotnoprávneho charakteru, alebo so zákonom procesnoprávneho charakteru), podľa názoru ústavného súdu tak exekučný súd môže exekučný titul preskúmať aj z hľadiska príslušných hmotnoprávnych zákonných ustanovení a nielen z procesného hľadiska.“

Na základe uvedeného považuje odvolací súd odvolateľom namietaný postup súdu prvého stupňa pri preskúmaní rozhodcovskej doložky za súladný so zákonom.

V posudzovanom prípade sa rozhodcovská doložka nachádzala v čl. 11.2 Obchodných podmienok (verzia 1/2008) a čl. 10.2 časti II Všeobecných obchodných podmienok, ktoré boli súčasťou Zmluvy o úvere zo dňa 17.4.2008.

Podľa čl. 11.2 Obchodných podmienok, zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo ZoÚ, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody sa uplatní na riešenie sporov rozhodcovská doložka uvedená vo VOP, na základe ktorej dochádza k mimosúdnejmu riešeniu týchto sporov.

Podľa bodu 10.2.2 Všeobecných obchodných podmienok, banka a klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní služieb, bankových produktov a/alebo vykonávaní bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej zmluvy, a to v nasledujúcom znení:

a/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania;

b/ pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecnému súdu.

Podľa bodu 10.2.3 Všeobecných obchodných podmienok, ak klient najneskôr pri uzavretí bankového obchodu a/alebo zmluvy nedoručí banke písomné oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal.

Podľa § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu pred rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany delegovali takúto právomoc. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v krízových situáciách a vzniku sporu súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Keďže sa tak udeje v súkromnoprávnom procese, požiadavka na rešpektovanie princípov súkromného práva arbitrom vrátane princípu dobrých mravov je plne opodstatnená.

Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r) za neprijateľné označil dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nakoľko takéto dojednanie spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka je takéto neprijateľná podmienka absolútne neplatná. Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením uvedenej doložky ako neprijateľnej podmienky, nakoľko praktickým dôsledkom takto formulovanej rozhodcovskej doložky je skutočnosť, že spotrebiteľovi, teda povinnému, je odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak dodávateľ podá žalobu na rozhodcovský súd. Pre povinného to znamená povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred súkromnou osobou, ktorú si dodávateľ už predformuloval v zmluve a na výbere ktorej spotrebiteľ nemal žiadnu účasť. Pritom tak dôležitá klauzula, akou je dojednanie osoby na rozhodovanie sporu, je skrytá v množstve iných klauzúl z dôvodu, aby sa nekomplikoval proces založenia sporového procesu podľa predstáv dodávateľa.

Odvolací súd zastáva názor, že ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy, a teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, obavy, že slabšia strana si svoj osud v tak závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nedokáže náležite naplánovať, sú plne namieste. Rozhodcovská doložka v predmetnej veci, ktorá mala založiť legitimitu pre exekučný titul v predmetnom konaní, znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde.

Napriek formálnemu zneniu rozhodcovskej doložky teda reálne dochádza k narušeniu Smernicou Rady 93/13/EHS sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami, a to v neprospech spotrebiteľa (dĺžníka). Spotrebiteľ sa podpisom zmluvy, obsahom ktorej je aj takéto doložka, vopred vzdáva práva na účinnú procesnú obranu (a to či už z nevedomosti alebo nemožnosti vplývať na obsah zmluvy), čo je v podmienkach právneho štátu neprijateľným javom - podmienkou. Spôsob, akým bola rozhodcovská doložka koncipovaná, napĺňa podmienku uvedenú v písm. q) bodu 1 Prílohy Smernice Rady č. 93/13 EHS z 5.4.1993 a v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tom význame, že rozhodcovské konania bolo dojednané ako výlučný prostriedok riešenia sporov zo zmluvy, čo je neprijateľné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že z dôvodu neplatného uzavretia rozhodcovskej doložky rozhodcovský súd nebol oprávnený vo veci konať a vydať predmetný rozhodcovský rozsudok, a teda exekučný titul nebol vydaný orgánom na to oprávneným. Už samotná táto skutočnosť predstavuje vadu exekučného titulu, ktorá bráni vykonaniu exekúcie na jeho základe.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil dojednanú rozhodcovskú doložku ako absolútne neplatnú a správne posúdil rozhodcovský rozsudok ako nespôsobilý exekučný titul, dôvodné bolo teda zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá na § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.. Oprávnený nemal úspech v odvolacom konaní a tak mu náhrada trov nepatrí. Ostatným účastníkom

trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto odvolací súd rozhodol tak, že nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.